

Вие знаете, че земята е кълбо, което се върти около слънцето и около себе си. Луната е сжщо такава кълбо, само че много пжти по-малко. То се върти около земята. Луната е дѣтенце на земята. Тя нѣма своя свѣтлина, сирѣчь тя не грѣе като слънцето, ами е студено, черно и твърдо тѣло. Тя се огрѣва отъ слънцето, слънчевитѣ лъчи падатъ на луната, ударятъ се о нейната повърхнина, отплѣсватъ се и достигатъ до насъ, — за това ние я виждаме. Нощно врѣме по насъ слънцето не грѣе, ама луната е високо, та нея слънцето огрѣва и ние я виждаме.

Слънцето винаги огрѣва само едната половина на луната. Когато виждаме цѣлата огрѣна половина, тогава казваме *пълнолуние*, когато виждаме само една четвъртъ, тогава се казва *четвъртина*, а понѣкога се вижда като сърпъ, защото тогава виждаме малка частъ отъ огрѣната повърхнина. Когато пѣкъ луната се намира между насъ и слънцето така, че тъмната (сѣнчестата) частъ цѣла стои къмъ насъ, ние не я виждаме — тогава се казва *новолуние*.

— Ами какво има на луната? Ако тя е студена и валчеста като земята, дали нѣма да има тамъ животни, растения и човѣци, като насъ. Дали тамошнитѣ човѣци не виждатъ земята, както ние виждаме луната? Има ли тамъ день и нощъ?

Драганъ не можа нищо да каже. Учителътъ въ училището по география нищо не бѣ казалъ за това.

— Хайде да питаме татка, извика Минчо. Той знае.

Всички дѣца се втурнаха къмъ учителя на портата. Той тамъ се разговаряше съ другитѣ съсѣди. Той прѣподаваше български езикъ, ама разбираше и отъ други науки.